Konvensjon av 1826

Ved **konvensjonen mellom Hans Majestet Kongen av Sverige og Norge på den ene side og Hans Majestet Keiseren av Russland på den annen side**, forhandlet og avsluttet i **St. Petersburg den 9. mai 1826**, og ratifisert i **Stockholm den 27. mai** og i **St. Petersburg den 19. juni 1826**.

I den hellige og udelelige Treenighets navn.

Hans Majestet Kongen av Sverige og Norge og Hans Majestet Keiseren av Russland, begge drevet av ønsket om i alle forhold mellom deres respektive undersåtter å la råde den samme gode forståelse, som stemmer overens med det vennskap og de gode naboforhold som består mellom de to riker, har – for å forebygge de vanskeligheter som hittil har kunnet oppstå på grunn av mangelen på en nøyaktig grensefastsettelse mellom Norge og Russland i de såkalte fellesdistrikter underlagt Lappland – besluttet ved gjensidig overenskomst å fastsette de grenser som for fremtiden skal skille deres respektive besittelser i de nevnte distrikter, samt å ordne de forhold hvori de i disse distrikter bosatte undersåtter skal stå til hverandre.

I samsvar med traktaten om Norges og Sveriges gjensidige handel og sjøfart av 4. august 1827 §§ 11 og 24, har de to høye kontraherende parter, etter først å ha sendt kommissærer til stedet, som har gjort seg kjent med områdets beskaffenhet og utarbeidet et topografisk kart over de såkalte fellesdistrikter, utnevnt sine befullmektigede, nemlig:

- På Hans Majestet Kongen av Sveriges og Norges vegne: **Niels Frederik, baron av Palmstierna**,
- På Hans Majestet Keiseren av Russlands vegne: **Karl Robert Nesselrode**, som, etter å ha utvekslet sine behørige fullmakter, er blitt enige om følgende artikler:

Artikkel 1

Den i traktaten mellom Sverige og Danmark av 1751 fastsatte grenselinje, som adskiller Sverige og Norge, skal forbli gjeldende, for så vidt den nå tjener som grense mellom Kongeriket Norge og Storhertugdømmet Finland, nemlig fra det sted hvor den nye grense, fastsatt ved traktaten av 2. november 1810, begynner, inntil det sted som kalles **Kolmisoyvadgjetfa**.

Artikkel 2

Fra dette punkt og inntil **Pasvikelven** skal grensen mellom Norge og Russland forbli den samme som hittil har vært gjeldende mellom de såkalte fellesdistrikter og Russland, slik at den fra Kolmisoyvadgjetfa går over bestemte fjell og høydedrag til **Skelmoen**. Derfra skal den følge Pasvikelven og dens tilløp, inntil det punkt hvor ...

Beskrivelse av grensen

Grensen skal følge Pasvikelven og de innsjøer som denne danner, herunder området ved St. Boris og Gleb kirke. Videre skal grensen gå langs de små elveløp som forbinder innsjøene, og derfra følge Jakobselven helt til dens utløp i Ishavet.

Overalt hvor Pasvikelven og Jakobselven danner grensen mellom Norge og Russland, skal elvens dypeste løp danne selve grensen.

De øyer som ligger øst for denne linjen i elven og innsjøene, skal tilhøre Russland, mens de øyer som ligger vest for linjen, skal tilhøre Norge.

Artikkel 3

Hans Majestet Kongen av Sverige og Norge gir for seg selv og sine etterfølgere fullstendig avkall på alle krav på de landområder som tidligere fra norsk side måtte ha vært gjort gjeldende øst for den grense som ved denne konvensjon er fastsatt.

Hans Keiserlige Majestet av Russland gir på samme måte avkall på ethvert krav på å utøve statsmakt over de russiske lapper som er bosatt i den del av lappedistriktene som ved denne delingen formelt blir innlemmet i det norske riket.

Artikkel 4

Umiddelbart etter at denne konvensjon er ratifisert, skal begge parter utnevne kommissærer, ledsaget av et tilstrekkelig antall arbeidere, som skal begi seg til stedet for å avmerke grensen slik den er fastsatt i artikkel 2, og for å oppføre de grensemerker som skal betegne denne linjen.

Disse kommissærenes arbeid skal være fullført innen utgangen av sommeren 1826. Myndighetene i Finnmark og på Kolahalvøya skal yte dem all nødvendig hjelp og bistand.

Artikkel 5

De norske familier som bor i det distrikt som i henhold til denne grensefastsettelse tilfaller Russland, samt de russiske familier som på tilsvarende måte kommer under norsk herredømme, skal ha rett til enten å bli boende på sine nåværende bosteder eller å bosette seg på den annen stats territorium.

Til dette formål gis de en frist på tre år, regnet fra den dag ratifikasjonene av denne konvensjon blir utvekslet, til å selge sine eiendommer eller flytte annetsteds, uten at de under denne overgangstid skal være underlagt fremmed jurisdiksjon eller noen annen ulempe.

Artikkel 6

De russiske lapper som ved denne grensedragning kommer under norsk herredømme, og de norske lapper som derved kommer under russisk herredømme, skal i alle tilfeller beholde fri religionsutøvelse.

De russiske familier som bor på norsk grunn, skal fortsatt ha tillatelse til å benytte St. Boris og Gleb kirke og bidra til dens vedlikehold på samme måte som de hittil har gjort.

På samme måte skal de norske familier som forblir bosatt på russisk område, ha tillatelse til å besøke de norske kirkene og bidra til deres vedlikehold, så lenge det ikke på russisk territorium i nærheten av deres bosteder oppføres en kirke eller et kapell hvor de kan utøve gudstjeneste etter sin egen trosbekjennelse.

Artikkel 7

De norske og russiske familier som ved denne grensedragning kommer under den ene eller den annen stats herredømme, skal i et tidsrom av seks år beholde retten til å ferdes over grensen for å drive fiske og jakt slik som tidligere, dog under forpliktelse til å rette seg etter de gjeldende politi- og tollbestemmelser.

Denne bestemmelsen skal ikke være til hinder for at nye norske eller russiske innbyggere som har bosatt seg i disse distriktene, også kan drive fiske og jakt etter behov og sedvane.

Disse nye innbyggerne skal imidlertid holde seg innenfor grensene av det territorium som til enhver tid tilhører den stat de er undersåtter av.

(Avslutning av foregående artikkel – rett til jakt og fiske)

For at de ikke i noe tilfelle skal delta i den rett som er tilstått de innfødte i de nevnte distrikter til å drive jakt og fiske på den annen stats territorium, skal de vedkommende øvrigheter sørge for at de personer som skal nyte godt av denne rettighet, innenfor deres jurisdiksjonsdistrikter, blir forsynt med en skriftlig tillatelse, som de i nødvendig tilfelle kan fremvise for å oppnå beskyttelse under utøvelsen av den rett som ved nærværende artikkel er dem tilstått.

Øvrighetene på begge sider skal meddele hverandre en liste over de familier som for tiden er bosatt i disse distrikter, samt en liste over de personer som måtte ha fått slik tillatelse.

Da bestemmelsene i nærværende artikkel alene er foranlediget ved begge de høye kontraherende makters omsorg for deres respektive undersåtter som er innfødte beboere av de omhandlede distrikter, forbeholder de seg innen seks års forløp å ta under overveielse om og i hvilken grad disse lettelser har svart til de tilsiktede velgjørende hensikter, og deretter å komme overens om enten fremdeles å opprettholde disse rettigheter for de nevnte innbyggere, eller helt å oppheve dem.

Dersom det etter disse seks års forløp ikke skulle være truffet noen beslutning i så henseende, skal innbyggerne i de omhandlede distrikter ikke lenger ha rett til å drive fiske og jakt på fremmed territorium.

Artikkel 8

For i fremtiden å forebygge de stridigheter som de tidligere grenseforhold har gitt anledning til mellom grensedistriktenes beboere, erklæres det uttrykkelig at de norske og russiske lapper forbudt, som følge av denne deling, å la sine flokker av reinsdyr og annet storfe beite på et territorium som har opphørt å tilhøre dem.

Enhver overtredelse av dette forbud skal bringes til vedkommende øvrighetspersons kjennskap, under hvis jurisdiksjon den skyldige hører. Denne skal, etter at saken er bevist, idømme en etter forseelsens størrelse forholdsmessig bot, som skal tilfalle den kommune hvis territorium er blitt krenket.

Det forstås imidlertid samtidig at de reinsdyr og andre husdyr som tilfeldig måtte ha forvillet seg og kommet over på fremmed territorium, uten noen skyld, skal tilbakeleveres til deres eiere uten vanskelighet.

Artikkel 9

Seilasen, fløtingen og fisket i Jakobselven og i den del av Pasvikelven som danner grensen mellom begge stater, skal være like fri for begge makters undersåtter.

Det skal stå enhver båt fritt å legge til land på hvilken som helst av elvebreddene så ofte det for seilasen, fisket, lossing eller trekking av båtene som går ned elven, anses nødvendig, uten at det i slike tilfeller skal betales noen avgift eller pålegges noen form for erstatning.

Seilasen i Pasvik- eller Pasrek-elven på det sted hvor den passerer forbi St. Boris og Gleb kirke, og hvor begge bredder på en strekning av to verst tilhører Russland, skal like fullt være fri for norske undersåtter, som på denne del av elven skal kunne lande for å ta opp det ved bredden liggende drivved, uten at det skal medføre dem noen ulempe.

Likeledes skal seilasen på denne elv fra det punkt hvor den går inn på norsk territorium og helt til dens utløp i Ishavet være fri for russiske undersåtter.

Artikkel 10

Så snart nærværende konvensjon er ratifisert, skal de vedkommende øvrighetspersoner underrette de norske og russiske lapper som bebor de distrikter hvis deling nå er fastsatt, og uttrykkelig pålegge dem å etterleve bestemmelsene samvittighetsfullt, for så vidt de angår dem.

I tilfelle hvor stridigheter måtte oppstå mellom grensebeboerne, enten på grunn av overtredelse av det i åttende artikkel fastsatte forbud eller av andre årsaker, forplikter de høye kontraherende makter seg til at den fornærmede part uten opphold skal nyte fullkommen rettferdighet.

Artikkel 11

Det topografiske kart som de respektive kommissærer har utarbeidet og undertegnet, og som viser den fastsatte grense, skal anses som en integrerende del av denne konvensjon.

I henhold til **konvensjonen av 9. august 1825**, inngått mellom de kontraherende parter, og som danner grunnlaget for disse bestemmelser, er denne konvensjon vedtatt og undertegnet av de respektive kommissærer.

Artikkel 12.
Denne konvensjon skal ratifiseres, og ratifikasjonene skal utveksles i **Göteborg** eller i **København** innen seks uker, eller tidligere, dersom dette er mulig.

Kunngjøring

fra **Finans-, Handels- og Tolldepartementet**
angående **porto** for brev, som fra **1. juni 1826** skal betales for brev som befordres med posten som går **over Læsø og Romsdalen** til og fra **Molde og Kristiansund**, som følger:

I samsvar med bestemmelsene i **kongelig resolusjon av 5. august 1816** om fastsettelse av porto for brev med den innenlandske post, fastsettes fra **1. juni** portoen for brev som befordres over Læsø og Romsdalen til og fra Molde og Kristiansund, slik:

- Mellom **Molde og Alvdal**: 18 skilling
- – **Sverige**: 16 skilling
- – **Christiania (Oslo)**: 14 skilling
- – **Kristiansund**: 18 skilling
- – **Drammen**: 14 skilling
- – **Fredriksdal**: 16 skilling
- – **Fredrikstad**: 16 skilling
- – **Holmestrand**: 16 skilling
- – **Kongsberg**: 16 skilling
- – **Kongsvinger**: 16 skilling
- – **Kragerø**: 16 skilling
- – **Laurvig (Larvik)**: 16 skilling
- – **Moss**: 16 skilling
- – **Skien**: 16 skilling

Videre bestemmelser

Portoen til og fra **Molde og Kristiansund** fastsettes videre til:

- Fredriksdal: 18 skilling
- Holmestrand: 18 skilling
- Kongsberg: 18 skilling
- Kongsvinger: 18 skilling
- Kragerø: 18 skilling
- Laurvig: 18 skilling
- Skien: 18 skilling
- Tønsberg: 18 skilling
- Østre Rygge: 20 skilling

Samt mellom **postkontorene og poståpneriene** i det nevnte området i henhold til egen tabell.

Kongelige resolusjoner

Ved **kongelig resolusjon**, meddelt amtmannen over **Jarlsberg og Laurvigs amt** den 22. [dato utydelig], fra **Departementet for kirke- og undervisningsvesenet**, er det anerkjent at den i **Tønsberg** opprettede **sparebank** er en lovlig norsk sparebank, og den innsendte planen for banken er godkjent.

Ved en annen **kongelig resolusjon**, meddelt biskopen over **Kristiansand stift**, amtmannen over **Stavanger amt**, samt bestyreren av **Stavanger lærde skole**, den 29. [dato utydelig], vedrørende sparebanker, datert **3. juli 1824**.